లాకర్ నెం-112

-తుర్లపాటి రామానుజరావు

ఒక్క మాట

అవును ఒక్కటే మాట!

"ఈ నవలలోని పాత్రలూ, సన్నివేశాలు అన్నీ కల్పితం. సదర్భానుసారంగా ఊళ్ళ పేర్లు లాంటివి కొన్ని తీసుకోవడం జరిగింది తప్ప, ఈ కథ కేవలం నా స్వంత సృష్టి." – ఇది మామూలుగా అందరు రచయితలూ, ముఖ్యంగా డిటెక్టివ్ నవలా రచయితలూ చెప్పేది. ఇది మాత్రమే కాకుండా, నేను ప్రత్యేకంగా "ఒక్క మాటంటూ" చెప్పేది మరొకటుంది.

అసలు ఈ డిటెక్టివ్ నవల ఎలా మొదలు పెట్టానో, బ్యాక్ గ్రౌండ్ వివరించడమే ఈ ఒక్క మాట. మొదట ఈ కథ ఒక మామూలు కథగా పుట్టింది. దీన్ని డిటెక్టివ్ నవలగా రాస్తే ఎలా ఉంటుందని అనుకోకుండా వచ్చిన ఒక ఐడియా ఈ కథ జీవితాన్నే మార్చేసింది. వారసత్వం నా వెన్ను తట్టింది. మా అన్నయ్య నాగేశ్వరరావు, విశ్వభరత్ పేరుతో, 300లు పైగా డిటెక్టివ్ నవలలు రాసిన రచయిత. అతని రచనా సామర్థ్యం అమోఘం. తను రెండు నవలలు ఒకే సారి డిక్టేట్ చేస్తూ రాయించడటం నేను చాలా సార్లు చూశాను. ఆర్థికంగా అతనికి సహాయ పడ్డానే కానీ, అతని రచనల్లో ఏనాడు నేను తలదూర్చలేదు. నా చదువు, ఆ తర్వాత నేనూ, నా బ్యాంకు ఉద్యోగం-అదే నా జీవితం. ఆ తర్వాతెప్పుడో, కొన్ని కథలు, అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే రాశాను. కథలు రాయడంలో కూడా, నేనేమీ చెయ్యి తిరిగిన వాణ్ణి కాదు. మామూలు కథలు రాయడం వేరూ, డిటెక్టివ్ కథలు రాయడం వేరు. కథ కంటే, డిటెక్టివ్ నవల రాయడం మరింత కష్టమనే నా అభిప్రాయం. ప్రథమ ప్రయత్నం ఒక డిటెక్టివ్ నవల రాయడం కష్టమే అయినా, ఇది మాత్రం నేనెందుకు రాయలేనని ఒక పట్టుదల నా చేత ఈ ప్రయత్నం చేయించింది. నవలలో కొంత ముందు కథ మాత్రమే చదివి, పూర్తిగా రాయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు శ్రీ కిరణ్ ప్రభ గారికి నా చేత ఈ నవల రాయించిన క్రెడిట్ దక్కుతుంది.

ఈ నవలలో కొన్ని చోట్ల నాకు సలహాలిచ్చిన నా మిత్రుడు కమలాకర్ తమ్ముడు లాయరు దుర్గాప్రసాదు గారికి, మరొక లాయరు మిత్రుడు మనోహరు బాబు గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు.

రామానుజ రావు.

(గత సంచిక తరువాయి)

పొద్దున్నే మెలకువ వచ్చేసరికి ఎండెక్కి పోయింది. లేచి బ్రష్ చేసుకుని కాఫీ తాగుతూ, సెల్ ఫోనులో కాల్స్ ఏమైనా వున్నాయేమో చూసింది. కొత్త కాల్స్ ఏమీ లేవు. ఫోటోలు ఓపెన్ చేసి, విశాల్ పంపిన ఫోటో చూసింది.

Du Snyder mig. Du betaler straffen for det. I morgen er din sidste dag.

భాష కొత్తగా ఉన్నా, బహుశా దీన్ని డీకోడ్ చెయ్యడం తేలికే కావచ్చు అనుకుంటూ గూగుల్ ట్రాన్స్ లేషన్ లో వెతికి చూసింది దానికి ట్రాన్స్ లేషన్ కొట్టగానే, సాహితికి ఆ లెటరులో ఉన్నది డానిష్ భాషని అర్థం అయ్యింది.

You cheated me. You pay the penalty for it. Tomorrow is your last day.

జనార్ధనరావు గారి నోట్ బుక్ తీసి చూసింది. అందులో ఏవో ఫోన్ నెంబర్లు ఉన్నాయి. మరికొన్ని అడ్రసులు–బహుశా అతని కస్టమర్స్ అడ్రసులు కావచ్చు, రాసుకున్నాడు. మొత్తం నోట్ బుక్ అంతా తిరగేసింది. ఇంపార్టెంట్ అనిపించే విషయం ఏది కనిపించలేదు. ఈ నోట్ బుక్కు కోసమా తానింత కష్టపడిందీ, ఒక సారి తిరగేసి చూస్తే తెలిసిపోయేది అనుకుంటూ సాహితి ఆ జెరాక్సు పుస్తకం అవతల పడేసింది.

సో, జనార్ధనరావు గారికి, హంతకుడికి ముందర నుంచే ఏవో లావాదేవీలు వున్నాయి. ఆయన వల్ల హంతకుడికి ఏదో అపకారం జరిగింది. డబ్బు సంబంధమైన లావాదేవీలలోనే కావచ్చు. హంతకుడు డానిష్ భాషలో బెదిరింపు ఉత్తరం రాసేదాకా ఆయన భయపడలేదంటే, వాళ్ళిద్దరికీ డానిష్ భాష తెలిసి ఉండాలి. అయినా ఇదేమి తనకు ఉపయోగపడే క్లూ కాకపోవచ్చు. అయితే, లాస్ట్ ఉత్తరంలో హంతకుడు రేపు చంపుతానని ముందరే బెదిరించి నప్పుడు, ఆయన పోలీసులను ఎందుకు కలవలేదు? తనకి సెక్యూరిటీ వున్నారుగదా అని అశ్రద్ధ చేసి ఉంటాడా? అర్జెంటుగా బ్యాంకుకు వెళ్ళి లాకర్ ఎందుకు మార్చాడు? తన ప్రాణాలకన్నా, లాకరు మార్చడం ముఖ్యమైందా? ఈ 112 లాకరు మర్మం ఏమిటి? హతులు ముగ్గురూ ఒకే నెంబరు లాకరు తీసుకోవడంలో మర్మం ఏమైనా ఉందా? అయితే, ముందు చనిపోయిన రాఘవరావు వీళ్ళ స్నేహితుడేనా? అసలు ఇద్దరూ రాఘవరావులేనా? లేక, ముందు చనిపోయిన రాఘవరావు, హంతకుడు చంపదల్చుకున్న మరో వ్యక్తా? కానీ, ముందు చనిపోయిన రాఘవరావు హార్ట్ ఎటాక్ వల్ల చనిపోయాడని కదా రిపోర్టు వచ్చింది? కనుక, అతన్ని హంతకుడు చంపలేదు. హంతకుడికి అత నెక్కడున్నాడో తెలియక పోయి ఉండచ్చు, లేదా అతను చంపాల్సిన వ్యక్తి కూడా కాకపోయుడోచ్చు. లాకరు మర్మం తెలిస్తే, మిగతా విషయాలు బయట పడతాయేమో. హత్యా స్థలంలో కానీ, హతుల కుటుంబాల నుంచీ కానీ, మరికొన్ని వివరాలు దొరికే అవకాశం ఉందా? ముందు చనిపోయిన రాఘవరావు దగ్గర ఏ క్లూ దొరకలేదు. జనార్ధనరావు గారి ఇంట్లో కొన్ని విషయాలు తెలిసినా, మరికొన్ని వివరాలు తెలిస్తే కానీ, ఈ కేసులో ముందుకు పోవడ కుదరదు. ఆలోచిస్తున్న సాహితికి వెంటనే గుర్తుకు వచ్చింది, తను ఇంతవరకూ బందరు రాఘవరావు గారి భార్యా, పిల్లలను ప్రశ్నించలేదు. ఆ ఆలోచన రావడం ఆలశ్యం, త్వరగా తయారై తన బ్యాగ్గు తీసుకుని బయల్దేరింది.

సుజిత్, “మళ్ళీ ఎక్కడికమ్మా బయల్దేరావు? నేను కూడా వస్తానమా?” అడిగేసరికి, సాహితి నవ్వి,”సరే, రా. కానీ, అనవసరమైన ప్రశ్నలు వెయ్యకూడదు” అంది.

“ఒకే, ఒక్క నిముషం వుండు” అంటూ లోపలి వెళ్ళబోతున్న సుజిత్ ను ఆపి, నా పుస్తకాల అలమరలో రెండు డైరీలు వుంటాయి. అందులో, ప్లాస్టిక్ కవరు తొడిగిన డైరీ ఒకటి ఉన్నది. అది తీసుకురా” చెప్పింది సాహితి.

సుజిత్ డాన్ బ్రౌన్ పుస్తకం “ఏంజెల్స్ అండ్ డెమన్స్” తెచ్చుకుని, “ఉత్తినే కూర్చుంటే, బోర్ కొడుతుంది.” అన్నాడు. సాహితికి ఆమె అడిగిన డైరీ ఇవ్వబోయాడు. “ఇది కూడా నువ్వే పట్టుకో” చెప్పింది.

బందరు బస్సు స్టాండులో బస్సు దిగి సాహితి ఆటో మాట్లాడి సుజిత్ కోసం చూసేసరికి, అతను ఎవరో కాషాయం కప్పుకున్న వ్యక్తితో ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు.

“సుజిత్, రా” అని పిలిచేసరికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి. “అమ్మా, చూశావా, ఆ సన్యాసి ఎవరో కానీ, నా పేరు, నీ పేరు కూడా చెప్పాడు. గాలిలోకి చెయ్యి చాచి, ఉంగరం సృష్టించి ఇచ్చాడు.” అంటూ చేతిలో ఉంగరం చూపించాడు.

సాహితి వెనక్కి తిరిగి ఆ సన్యాసి కోసం చూసేసరికి, అతను గబగబా వెళ్ళిపోతున్నాడు. “ఇంకా ఏం చేశాడు?” అడిగింది.

“నా చేతిలో పుస్తకాలు చూశాడు. నీకు డాన్ బ్రౌన్ అంటే ఇష్టమాని అడిగాడు. షెర్లాక్ హోమ్స్, అగాథా క్రిస్టీ పుస్తకాలేప్పుడైనా చదివావాని అడిగాడు” చెప్పాడు సుజిత్.

సాహితి ఆటో ఎక్కి కూర్చుని, పోనిమ్మంది. దారిలో పోలీసు స్టేషన్ ముందు ఆపి, సుజిత్ చేతిలో ఉంగరం లాక్కుని, లోపలి వెళ్ళి ఇనస్పెక్టరుతో మాట్లాడి ఇచ్చింది.

“అదేంటమ్మా, స్వామీజీ ఇచ్చిన ఉంగరం అలా తీసుకెళ్ళి వాళ్లకు ఇచ్చావు?” అడిగాడు సుజిత్.

“ఒరే, నీకేం తెలియదు, అందులో చిన్న మైక్రోఫోను వుంది. మనం ఏం మాట్లాడుకున్నదీ వాళ్లకు విన బడుతుంది.”

“మన మాటలు వింటే, వాళ్ళకేం లాభం?” అడిగాడు అమాయకంగా.

“ఈ హత్య కేసులో కొన్ని వివరాలు తెలుసుకోవడం కోసం మనం రాఘవరావు గారింటికి వెడుతున్నాం. ఆ విషయాలు వాళ్లకు కావాలి. అంతేకాదు, ఆ వివరాలు తెలుసుకుని నేను ఏం చేయ్య బోతున్నానో ఆలోచిస్తారు. మనకన్నా ముందే వాళ్ళు ఆ ఇన్ఫర్మేషన్ ఉపయోగించు కుంటారు. ఆదీ సంగతి, అర్థం అయ్యిందా?”

“అంటే, ఆ సన్యాసి అసలు సన్యాసి కాదన్న మాట. మనల్ని ఎక్కడ్నుంచో ఫాలో అవుతున్నాడు. అంతేనా?” అడిగాడు సుజిత్.

సాహితి ”బాగానే ఆలోచిస్తున్నావు!” అంది అతని తల నిమురుతూ.

“ఇదేదో పెద్ద డిటెక్టివ్ కథలా ఇంటరెస్టింగ్ గా ఉందమ్మా” అన్నాడు ఉత్సాహంగా సుజిత్. సాహితి నవ్వింది.

రాఘవరావు గారింటికి వెళ్ళేసరికి, వీధి మొదల్లో ఒక వ్యక్తి వీరిని చూసి, వెనక్కి తిరిగి పోయాడు. సాహితి అది గమనించినా, చూడనట్లు ఉండిపోయింది.

రాఘవరావు గారింటి ముందు డ్యూటీలో ఉన్న ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ ఆమెను చూస్తూనే నమస్కారం పెట్టారు. సాహితి వారిద్దరిని చిరునవ్వుతో పలకరించింది. ఒకతను లోపలి వెళ్ళి సాహితి వచ్చిన సంగతి చెప్పాడు. మరో పది నిముషాలలో, కాఫీ ట్రే లో పట్టుకుని పని పిల్లా, ఆమె వెనుకే రాఘవరావు గారి భార్యా, కొడుకు, కూతురూ ముగ్గురూ వచ్చారు. రాఘవ రావు గారి భార్యకు సుమారు యాభై ఏళ్ళు ఉంటాయి. భర్త చనిపోయిన బాధ ఆమె మోహంలో కనిపిస్తోంది. కూతురు శ్రీదేవి నిజంగా శ్రిదేవే. చక్కటి పిల్ల అనుకుంది సాహితి. ఇంజనీరింగ్ రెండో సంవత్సరం చదువుతోంది. కొడుకు శేఖర్ చిన్నవాడు. అతను ఇంజనీరింగ్ మొదటి సంవత్సరం చదువుతున్నాడు.

"మిమ్మల్ని కొన్ని ముఖ్యమైన ప్రశ్నలు అడగాల్సి ఇలా వచ్చాను. ఈ సమయంలో మిమ్మల్ని బాధ పెట్టడం న్యాయం కాదు కానీ, తప్పనిసరై పోయింది." చెప్పింది సాహితి.

పనిపిల్ల ఇచ్చిన కాఫీ తాగుతూ, "రాఘవరావు గారికి శత్రువులు ఎవరన్నా వున్నారా?"

"లేదండీ, నాకు తెలిసినంత వరకూ ఎవరూ లేరు. స్నేహితులు కూడా తక్కువే. ఒక్క జనార్ధనరావు గారు మాత్రమే ఆయనకు మంచి స్నేహితుడు".

"రాఘవరావు గారు ఇక్కడికి రాక పూర్వం ఏమీ చేసేవారు? జనార్ధనరావు గారు, ఈయన ఎప్పటి నుంచీ స్నేహితులు?"

"వీరిద్దరూ పాత స్నేహితులే. మరొక ఇద్దరు స్నేహితులతో కలిసి, అమెరికాలో ఏదో ఐ.టి. ఇండస్ట్రీ పెట్టారు".

"ఆ మిగతా ఇద్దరెవరో మీకు తెలుసా?" వెంటనే అడిగింది సాహితి.

"నలుగురిలో ఒకాయన చనిపోయాడు. ఆయన పేరు సదానంద్ అని గుర్తు. మరొకాయన పేరు విష్ణు అనుకుంటాను. ఆ ఇద్దర్ని నేను ఎప్పుడో కంపెనీ పెట్టిన కొత్తలో చూశాను. జనార్దనరావు గారే ఎక్కువగా మాఇంటికి వచ్చేవాడు. వీళ్ళు ఇద్దరే బిజినెస్ విషయాలు మాట్లాడుకునే వారు".

"ఆ ఇండస్ట్రీ మూసేయ్యడానికి కారణం ఏమిటి? అసలు ఇండస్ట్రీ మూతపడటం వల్లనే ఇండియా తిరిగి వచ్చేశారా?"

"మూత పడలేదండి, మరొక పెద్ద కంపెనీ కొనుక్కుందని చెప్పారు. వచ్చిన లాభం చాలు, మన దేశం వచ్చేసి, ఇక్కడే మరొక ఇండస్ట్రీ గానీ, బిజినెస్ గానీ పెట్టుకుందాం అనుకుని వచ్చేశామండి".

"మిగతా ఇద్దరూ కూడానా?"

"ఒకాయన చనిపోయారని చెప్పాను కదా. ఆయన ఈ డీల్ కుదిరినప్పుడే చనిపోయారు. మా రెండు కుటుంబాలు ఒకేసారి వచ్చేశాము. మూడో ఆయన విషయం నాకు తెలియదు".

"ఎంత కమ్మారో, అసలు ఆ చనిపోయిన ఆయన ఎలా చనిపోయారో మీకేమైనా తెలుసా?"

"ఆ వివరాలు నాకు తెలియదండి".

"రాఘవరావు గారు డైరీ రాసేవారా?"

"మొన్న ఒక రోజు ఆయన డైరీ రాయడం చూశాను. ఆ తర్వాత నేను చూడలేదు".

"నేను దాచాను మేడం. నాన్నగారికి మీరీ కేసు పరిశోధిస్తున్నారని తెలిసింది. తను ఇంట్లో ఉన్న, లేకపోయినా, నన్ను ఈ డైరీ జాగ్రత్తగా దాచి, మీరు వచ్చినప్పుడు ఇమ్మని చెప్పారు. అందుకే నేను ఎవరికీ చెప్పలేదు, నా దగ్గరే దాచాను" వెంటనే చెప్పాడు వాళ్ళబ్బాయి శేఖర్.

"ఆ డైరీ నాకిస్తావా?"సాహితి అడగడం ఆలశ్యం డైరీ తెచ్చి ఇచ్చాడు.

సాహితి సుజిత్ దగ్గర తన డైరీ తీసుకుని, పై ప్లాస్టిక్ కవరు తీసింది. రాఘవరావు గారి డైరీ అట్ట, మొదటి పేజీ జాగ్రత్తగా ఊడదీసింది. మిగిలిన పుస్తకంపై తన డైరీ కవరు తొడిగింది. తన డైరీ అట్ట, మొదటి పేజీ చించి వేసి, మిగిలిన డైరీ కాగితాల్లో బాల్ పెన్నుతో కొన్ని బొమ్మలు తనే గీసింది. ఇప్పుడు ఆ డైరీ కాగితాలపై రాఘవరావు గారి డైరీ అట్ట, మొదటి పేజీ వుంచి, తన బ్యాగ్గులోంచి గం బాటిల్ తీసి, జాగ్రత్తగా అతికించినది. అదంతా తెల్లబోయి చూస్తున్నరాఘవరావు గారి అబ్బాయికి చించేసిన తన డైరీ అట్ట, మొదటి పేజీ– రెండూ ఇచ్చి చెత్త బుట్టలో పడేయమంది. అంటించిన డైరీపై ఏదైనా బరువైన వస్తువు కాసేపు పెట్టి వుంచమంది. శేఖర్ ఇచ్చిన రాఘువరావు గారి డైరీ తన బ్యాగ్గులో పెట్టుకుంటూ, అట్ట మార్చిన తన డైరీ సుజితును పట్టుకోమంది. శ్రీదేవిని విడిగా పిలిచి అడిగింది.

"విశాల్ మీకు పరిచయమేనా?"

"కాలేజిలో నా కన్నా అతను రెండేళ్ళు సీనియర్ మేడం. మేమిద్దరం ప్రేమించుకున్నాం. నాన్నగారు, మామయ్యా కూడా అతని చదువు అయిపోగానే, మా ఇద్దరికీ పెళ్ళి చేద్దామనే అనుకున్నారు. ఇంతలో ఈ హత్యలు జరిగిపోయాయి" కళ్ళు తుడుచుకుంటూ చెప్పింది శ్రీదేవి. సాహితి మరి కాసేపు ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడి, రాఘవ రావు గారి భార్యకు, పిల్లలకూ "బై" చెప్పింది .

"డైరీ కనబడేటట్టు పట్టుకో" సుజిత్ కు చెప్పింది బయటకు రాగానే. బందరు బస్స్టాండుకు వచ్చి, పాసెంజర్ బస్సు ఎక్కింది. లేడీస్ సీట్ దొరికి తను కూర్చుంది కానీ, సుజిత్ నిలబడే వున్నాడు. బస్సు కుదుపుల్లో సుజిత్ చేతిలో పుస్తకం డైరీ జారి పడ్డాయి. వెనకాల నుంచున్న వ్యక్తి ఒంగుని, రెండు పుస్తకాలూ తీసి సుజితుకు ఇచ్చాడు. సుజిత్ థాంక్స్ చెబుతుండగానే, బస్సు ఆగడంతో, ఆ వ్యక్తి హడావుడిగా బస్సు దిగి, వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంటికి రాగానే, సాహితి సుజిత్ చేతిలో డైరీ పరీక్షగా చూసి నవ్వుకుంది. తన బ్యాగ్గులోంచి రాఘవరాఘవ రావు గారి డైరీ తీసింది. అది ఆ సంవత్సరం డైరీయే అయినా, ప్రతి రోజు రాసి లేదు. జరిగిపోయిన విషయాలు తనకు చెప్పాలని, ఈ మధ్యే రాయడం మొదలుపెట్టినట్లుంది. అంటే, ఈయనకు హంతకుడు తనని కూడా చంపుతాడేమోనని అనుమానం వచ్చి ఉండవచ్చు.

డైరీ మొత్తం పేజీలన్నీ ఒకొక్కటి తిప్పి చూసింది.

"జనార్ధనరావు, నేను, సదానంద్, వేణు మేము నలుగురం పార్టనర్స్. జనార్ధనుకు, నాకూ డిగ్రీ క్లాసు నుంచీ స్నేహం. సదానంద్, వేణులు ఇద్దరూ నాకు ఒక ఇండస్ట్రియల్ సెమినారులో పరిచయమయ్యారు. అనాధ శరణాలయంలో చదువుకుని, కష్టపడి పైకి వచ్చిన వాళ్ళను చూస్తే ముచ్చట అనిపించింది. ఆ తర్వాత వాళ్ళ తెలివితేటలు చూసి నేను ఇంప్రెస్స్ అయ్యాను. కొత్తగా స్మార్ట్ ఐ.టి. కంపెనీ పెట్టాలన్న వాళ్ళ ప్రపోజల్ చూసి, నేను జనార్ధనుతో కలిసి మాట్లాడాను. జనార్దను అప్పటికే సిటీలో ప్రముఖ వ్యాపారవేత్తగా పేరు తెచ్చుకున్నాడు. మేము నలుగురం కలిసి, "జాగృతి ఐ.టి.ఇండస్ట్రీ" అని అమెరికాలో ఐ.టి. ఇండస్ట్రీ స్టార్ట్ చేశాము. వేణుకు కంపెనీ అభివృద్ధి పట్ల ఉన్న నిభద్ధత, నిజాయితీ చూసి, జనార్ధన్ను ఒప్పించి, అతన్ని మా కంపెనీకి సి.ఈ.ఓ.గా నియమించడం జరిగింది."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments